

merengue, batxata i salsa, molta salsa, sobretot la colombiana. La música equatoriana autòctona és, per excel·lència, la música andina i la més moderna, els pasillos i els sanjuanitos. Un dels balls que he après és el de “Alza la pata Curiquingue”, que es balla tot fent saltirons doblegant els genolls i els colzes i aixecant el cul enfora. És molt divertit. L'Equador és divertit.

És gran la comunitat catalana de l'Equador? Hi tens vincles?

Sé que hi ha un casal català, en el qual fa unes setmanes m'han demanat que faci classes de català als futurs immigrants equatorians que volen anar a Catalunya.

Sé que hi ha catalans. Amb alguns hi he parlat per telèfon, amb altres per facebook i amb molt pocs en persona.

Al gener va venir a visitar-me un santjoaní, l'Omar Minguillan i la seva nòvia, que estan fent una gira per Amèrica del Sud. Fa poc vam estar amb una amiga de la Maria que havien treballat juntes a l'Aeroport del Prat de Barcelona, la Vanesa, nascuda a Barcelona.

Estàs al cas del que passa al poble? Si es així, com te n'informes?

Més o menys, puc dir que sí. Quan parlo amb la meva mare sempre em fa cinc cèntims de les novetats al poble, sobretot em dóna records dels veïns de la colònia, dels col·legues de la colla, de l'Emi i dels del Metro. Que maca, la meva mare! També parlo sovint via Facebook amb en Vili o amb l'Edgar i m'expliquen les novetats que potser la meva mare no arriba a conèixer.

Fes-nos cinc cèntims de com és l'Equador i de com s'hi viu.

Per a un català o espanyol, tant se val, si tens els papers legalitzats és bastant fàcil trobar feina ben pagada. Ens tenen molt ben considerats, i molt més si tens estudis certificats

o títols universitaris, no pas com nosaltres a ells quan van venir a casa nostra a buscar feina, i amb això vull fer una picadeta d'ull. El transport urbà és abundant, de molt mala qualitat però molt barat. Pujar a un bus val 25 centaus de dòlar (uns 30 cèntims d'euro) i pots creuar la ciutat d'una punta a l'altra. I el trajecte mínim d'un taxi, per exemple des del Poste fins a Rama, val un dòlar! És molt barat! Canviar la bombona de gas val tres dòlars, perquè el gas butà té subsidi del govern; el consum mensual de llum, aigua i telèfon costa més o menys entre uns deu i uns quinze dòlars cada servei. Comprar verdures i fruita és molt barat, sobretot els aliments que es produeixen a la serra, com la patata o les hortalisses. Uns quinze plàtans ben parits costen un dòlar! Aquí es viu molt bé pel clima, a Quito fa una mica de fred però a les valls s'hi està genial, el clima és perfecte. Ara que vivim en una casa amb hort i jardí puc veure que la terra d'aquí és molt fèrtil, hi creix de tot! Puc assegurar que l'Equador és el país amb més varietat de fruites del món.

El país ja nota els beneficis de la renegociació del deute extern?

Bé, més que renegociar, el que va fer l'Equador va ser una auditoria del deute extern. Vist això, l'FMI va voler vendre el deute a un cost més barat a empreses privades perquè xuclessin l'Equador com ho feia en *Cèl·lula a Bola de Drac*. Però mentre l'FMI volia jugar al parxís de “me'n menjo una i en compto vint”, l'Equador jugava als escacs i va comprar tot el deute mitjançant subempreses de l'Estat, evidentment a un cost més barat.

A part d'això, el govern actual els va fotre una “coça” a l'FMI i al BM i els va fer fora del país. Ja no tenen ni oficines ni representants dins l'Equador. I tantes coses que s'han aconseguit. Hi ha molts més llocs de treball, el sou mínim l'han fet

pujar de 80 a 350 dòlars i ara el volen tornar a apujar fins a 400. Però segueix havent-hi persones que es neguen a veure aquests avenços i reneguen del govern actual perquè, per exemple, els fa pagar impostos (abans del govern actual aquí ningú pagava impostos).

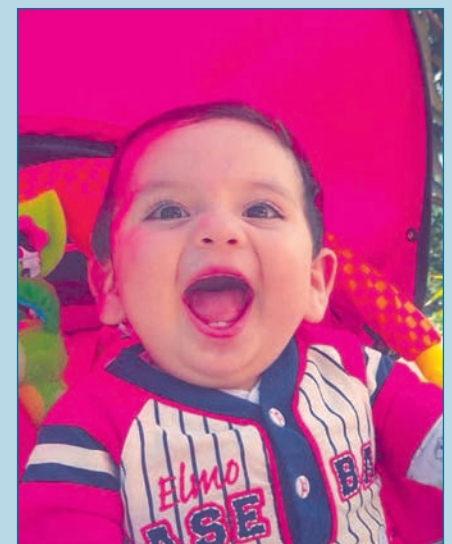
Els mitjans de comunicació es maten per fer mala sang del govern actual i el govern es mata per millorar cada dia l'educació, portant mestres d'arreu del món perquè les pròximes generacions tinguin clar què és el que li convé al poble equatorià...

Un últim comentari...

Com que sé que passarà un bon temps fins que puguem tornar la Maria, en Bruno i jo, primer de tot vull demanar disculpes a totes aquelles persones de les quals no em vaig poder acomiadar com jo volia i, sobretot, vull donar les gràcies a la meva família, als meus amics, a la colla de grallers i geganters de Sant Joan, a la Barra Jove, al JAS i a tots els coneguts santjoanins.

Des del més petit al més vell, a ella i a ell, perquè he crescut al poble més bonic de tot Catalunya i gràcies a tots vosaltres sóc qui sóc i sóc com sóc.

Infinites gràcies i a reveure!

En Bruno, el fill d'en Miki, molt rialler